

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Херсонській області

Слідчий відділ

вул. Лютеранська, 1, м. Херсон, 73000 тел. (0552) 42-21-29
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hes@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001728

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Миколаїв

30 червня 2023 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ в Херсонській області підполковник юстиції Віслоух Андрій Вікторович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного 18.08.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022230000000322, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111-2 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Кучера Віктора Петровича, 11.07.1972 року народження, громадянина України, уродженця с. Новорайськ Бериславського району Херсонської області, проживаючого за адресою: Херсонська область, м. Берислав, вул. Губайдуліна, 69, кв. 16, документованого паспортом громадянина України серії МР № 135360, виданого Бериславським РВ УМВС України в Херсонській області 09.06.2005, який не є депутатом ради будь-якого рівня,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених: ч. 5 ст. 111-1 КК України - тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, в окупаційній адміністрації держави-агресора – російської федерації та **ч. 1 ст. 111-2 КК України** – пособництво державі-агресору, тобто у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації та збройним формуванням держави – агресора

(пособництво), вчинених громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом підтримки та реалізації рішень окупаційної адміністрації та збройних формувань держави агресора, а також шляхом передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації та збройним формуванням держави-агресора.

Згідно з Конституцією України Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Усупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, РФ та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення

міжнародної безпеки; № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є РФ.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98- ВР та Федеральним Законом РФ від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору РФ зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Згідно з статтями 1-2, 73, 132-134 Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України. Територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство

між Україною і Російською Федерацією (далі - РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Отже, з урахуванням вищевикладених норм міжнародного гуманітарного та національного права на території України розпочався збройний конфлікт внаслідок акту агресії РФ при наступних обставинах.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, а також інші невідомі на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати повномасштабну військову агресію проти України.

У подальшому Збройні Сили РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, вторглися на територію України шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно увійшли на територію України через державні кордони України в Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією при цьому нанесли ракетно-бомбові удари по військовим і цивільним об'єктам України, а також ввели на територію суверенної держави війська країни-агресора.

Таким чином, з 24.02.2022 і по цей день дії РФ проти України підпадають під всі пункти, передбачені ст. 3 Резолюції 3314, а тому такі дії слід кваліфікувати саме як акт агресії РФ проти України.

У зв'язку з цим, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні з 05 год. 30 хв. 24.02.2022 введено воєнний стан, який на цей час відповідно до чинного законодавства триває.

Крім того, невідомими представниками збройних сил та інших збройних формувань Російської Федерації, які 03.03.2022 незаконно вторглися у м. Херсон та частину Херсонської області та фактично здійснили її окупацію,

згідно положень Гаазької Конвенції 1907, вчиняються дії по усуненню законних органів влади, що діють на вказаних територіях, з метою повалення і захоплення влади на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Відповідно до ст. 42 Положення про закони і звичаї війни на суходолі IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, ратифікованої Україною 24.08.1991, **територія визнається окупованою якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника**. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Відповідно до п. 7 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Враховуючи викладене, представники збройних сил та інших збройних формувань російської федерації здійснили дії направлені на створення незаконних органів та установ на окупованих територіях Херсонської області.

При цьому, під час досудового розслідування встановлено наступне.

Громадянин України Кучер Віктор Петрович, 11.07.1972 року народження, достовірно знаючи про вищевказані обставини, які є загальновідомим фактом, фактично проживаючи на території міста Берислав Херсонської області, будучи радикально налаштованим до діючої легітимної влади в Україні, достеменно проінформованим та розуміючи факт захоплення міста Берислав та Херсонської області збройними силами РФ, усвідомлюючи, що суверенітет України поширюється на всю її територію, Україна є унітарною державою, а територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою, будучи обізнаним про те, що Херсонська область є невід'ємною складовою частиною України, порядок утворення органів виконавчої влади регулюється виключно Конституцією України та законами України, перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 27.07.2022, діючи умисно, підтримуючи агресію Російської Федерації проти України, добровільно погодився на зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, а саме: в так званому «Бериславському управлінні «Зрошувальних систем».

Досудовим розслідуванням встановлено, що в подальшому розпорядженням так званого «голови військово-цивільної адміністрації Бериславського адміністративного району Херсонської області» Костюка А.М. від 04.08.2022 № 34-Р Кучер В.П. призначений на посаду так званого «адміністратора (керуючого об'єктом) Бериславського управління «Зрошувальних систем», на якого були покладені наступні організаційно-

розпорядчі та адміністративно-господарські функції: організація та контроль роботи зазначеним підприємством, проведення кадрової роботи зі звільнення та призначення працівників, виплата заробітної плати підпорядкованим працівникам, а також управління майном зазначеного підприємства.

Таким чином, Кучер Віктор Петрович, 11.07.1972 року народження, підозрюється у добровільному зайнятті посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, а саме: в «Бериславському управлінні «Зрошувальних систем», створеному окупаційною адміністрацією держави-агресора – Російської Федерації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Також, досудовим розслідуванням встановлено, що Кучер В.П., у невстановлені досудовим розслідуванням місці, дату та час, але не пізніше 04.08.2022, підтримуючи та реалізуючи рішення окупаційної адміністрації Херсонської області щодо обліку суб'єктів господарювання на території Херсонської області зареєстрував Бериславську дільницю Каховського міжрайонного управління водного господарства за законодавством Російської Федерації як так зване «Бериславское управление «Оросительных систем».

Продовжуючи свою злочинну діяльність Кучер В.П. у невстановлені досудовим розслідуванням дату та час, але не пізніше 05.08.2022, вчинив дії, спрямовані на підтримку збройних формувань держави – агресора шляхом надання останнім у користування території так званого «Бериславського управління «Зрошувальних систем» для здійснення ремонту військової техніки збройних сил РФ.

Крім того, перебуваючи на «посаді» так званого «адміністратора (керуючого об'єктом) Бериславського управління «Зрошувальних систем», тобто будучи особою, наділеною організаційно-розпорядчими та адміністративно-господарськими повноваженнями по відношенню до працівників даного підприємства, Кучер В.П., 25.08.2022, точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, погрожуючи життю та здоров'ю, висловив вимогу начальнику Бериславської експлуатаційної дільниці Каховського МУВГ Бабакову О.С., який після окупації Херсонської області зберігав частину майна Бериславської дільниці Каховського МУВГ в місті Берислав, щодо передання на баланс окупаційної адміністрації держави-агресора транспортного засобу марки ГАЗ моделі 3110 з д.н.з. ВТ 8418 СТ, на що останній передав вказане авто Кучеру В.П., який в подальшому використовував зазначений транспортний засіб для власних потреб та представників вказаного незаконного органу влади окупаційної адміністрації.

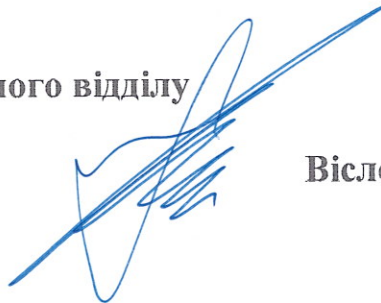
Продовжуючи злочинну діяльність Кучер В.П., перебуваючи в місті Берислав Херсонської області, у невстановлений досудовим час, але не пізніше 11.11.2022, діючи на допомогу збройним формуванням держави-агресора, передав невстановленим представникам ЗС РФ майно Бериславської дільниці Каховського міжрайонного управління водного господарства, а саме: автомобіль УАЗ 3303 з д.н.з ВТ 8447 АО, 1989 року випуску, автомобіль ГАЗ 3110 з

д.н.з. ВТ 8418 СТ, 2003 року випуску, причіп МАЗ 8926 з д.н.з. ВТ 1367 ХО, 1991 року випуску, Екскатор ЭО-2621А з д.н.з. 25425 ВТ, 1991 року випуску, трактор колісний МТЗ-80Л, з д.н.з. 25493 ВТ, 1987 року випуску, яке в подальшому невстановлені представники ЗС РФ вивезли в невідомому напрямку та використовують для власних потреб.

Зазначене вказує на вчинення Кучером В.П. умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора – Російської Федерації та збройним формуванням держави – агресора у м. Берислав Херсонської області, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації та підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора та передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації та збройним формуванням держави агресора.

Таким чином, громадянин України Кучер Віктор Петрович, 11.07.1972 року народження, підозрюється у пособництві державі-агресору, тобто у вчиненні громадянином України умисних дій, спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації та збройним формуванням держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні, шляхом підтримки, реалізації рішень та дій окупаційної адміністрації та збройних формувань держави-агресора, а також передачі матеріальних ресурсів окупаційній адміністрації та збройним формуванням держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
підполковник юстиції

Віслоух Андрій Вікторович

Одночасно підозрюваному Кучеру В.П. роз'яснені права підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____)

Захисник _____)

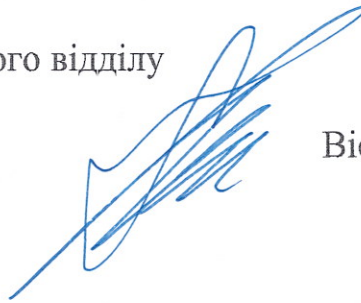
«___» годин «___» хвилин «___» _____ 2023 року.

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу

УСБУ в Херсонській області

підполковник юстиції

Віслоух Андрій Вікторович